

— Пънчо! — извика Вѣнчето и го прегърна. — Що щешъ, братче, въ тая кочина?

Пънчо ѝ разказа всичко.

— Сега какво ще правимъ? — попита той накрая.

— Ще бѣгаме! Но по-напредъ искамъ да се простя съ магьосницата. Ти ме чакай до вратата!

Вѣнчето се върна вкжши и, безъ да забележи магьосницата, търкулна на масата черното гроздово зърно, което бѣше скрила въ джоба си. Магьосницата си съблѣче кожухчето и рече:

— Ти ще легнешъ до гърба ми, да ме топлишъ. Трѣбва да се наспиме, защото утре ще колиме прасето. Я, още едно зрънце ми останало върху масата! Подай го!

Вѣнчето ѝ подаде черното зърно. Щомъ го глътна, старата проклета магьосница бързо се превърна на пуста свиня съ дълга муцуна. Съ диво грухтене тя подири Вѣнчето, но хитрото момиче бѣше вече изскочило навънъ. То стискаше здраво Пънчовата ржка и бѣгаше презъ гората къмъ село. Куцото врабче хвърчеше предъ дветѣ деца и имъ показваше пжтя...

— Майка ти е наредила вече трапезата. Хайде да вечеряме, сине мой! Нѣма да гребешъ варено жито съ шѣпа, ами ще ядешъ по мъничко съ божигробската лъжица, защото ако се много лакомишъ — ще ти се пукне корема!

Ангелъ Каралийчевъ

БЪДНИ ВЕЧЕРЪ

Снѣжинки цѣла нощъ сж плели по клони бисерни дантели; градината и двора въ насъ — навредъ постлани съ бѣлъ атлазъ. Грѣй въ пѣстри черги премѣнена и стаята ни наредена. Трапеза сложена е всрѣдъ, на нея орѣхи и медъ, погачата и гостби разни съ приятна миризма ни дразнятъ. А мама все реди и шета. Но ето — съ весели звънчета шейната шумно влиза въ двора,

завива, спира край обора, и татко цѣлъ въвъ скрежъ и снѣгъ предъ насъ се смѣй на кжщний прагъ. Посрѣщаме го съ шумна врѣва, но мама всички ни смирява, изправя ни покрай софрата. Прочита татко въ тишината молитвата. Набързо всички редимъ се, като ято птички. Лъжици, вилици затракуватъ, че толкозъ лакомства ни чакатъ! Жарьта въ огнището ни грѣй, тамъ бѣдникътъ сънливо пѣй.